

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διὰ μῆνας 2ξ 6.
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.
Διὰ μῆνας 2ξ 7.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Π. κτλ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν
λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀγαγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήνησι, τῆς 9 Ἀυγούστου 1853.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΜΟΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις
καὶ τοῖς ἐπιτάταις τῶν Τα-
χυδρομίων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλεδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησικ. Πριζένοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδότου.
Πᾶσα δόσολογία ἐνεργεῖται
διὰ τοῦ Κ. Ξαάνου Ἀγ-
γελοπούλου Τυπογράφου
Ἐκδίδεται ἀπὸς τῆς ἐβδομά-
δος κατὰ Σάββατον.

Τὰ Ὀλύμπια.

Τὰ Ὀλύμπια ἦσαν ἡ μεγίστη ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων ἤγετο αὕτη εἰς τὴν Ὀλυμπίαν τῆς Ἠλίδος· Ὀλυμπία ὠνομάζετο μικρὰ πεδίον πρὸς δυσμὰς τῆς Πίσσης κειμένη, ὅρα ἔχουσα ἀρκτικῶς καὶ ἀρκτοανατολικῶς τὰ ὄρη Κρόνιον καὶ Ὀλυμπον, μεσημβρινῶς τὸν ποταμὸν Ἀλφειὸν καὶ δυτικῶς τὸν εἰς αὐτὸν εἰσβάλλοντα ποταμὸν Κλάδαον. Ἡ Ὀλυμπία δὲν ἦτο πόλις κυρίως, ἀλλὰ ναῶν καὶ δημοσίων οἰκοδομῶν περίβαλος, ἡ περιγραφή τῶν ὁποίων εἶναι ὑπόθεσις ἄλλης πραγματείας, προσεχῶς δημοσιευθησομένης.

Ἡ ἀρχὴ τῶν Ὀλυμπίων εἶναι σκοτεινὴ. Τὰ μυθεύματα τῶν ἱερέων τῆς Ἠλίδος ἀποδίδουσι τὴν σύστασιν τῆς πανηγύρεως ταύτης εἰς τὸν Ἰδαῖον Ἡρακλῆα, καὶ ἀνάγουσιν αὐτὴν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Κρόνου. Κατὰ τὰς διηγήσεις αὐτῶν ἡ Πέα ἐνεπιστάθη τὸν νεογέννητον αὐτῆς υἱὸν Δία εἰς τοὺς Ἰδαίους δακτύλους, οἵτινες καὶ Κούρητες ὠνομάζοντο· ἐκ τούτων πέντε ἀδελφοί, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Παιοναῖος, ὁ Ἐπιμηθεύς, ὁ Ἰάσιος, καὶ ὁ Ἰδαιὸς ἔβησαν ἐκ τῆς Κρητικῆς Ἰδῆς εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος εἶχον οἰκοδομήσει ναὸν τοῦ Κρόνου. Ἡρακλῆς δὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν νικήσας δρόμῳ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐστεφανώθη κλάδῳ κοτίνου (ἀργελαίας), καὶ εἰς ἀνάμνησιν τούτου ἐσύστησεν ἀγῶνα πενταετηρικόν, διότι αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἦσαν ὅλοι πέντε (Παυσ. ε. 7 § 4). Πεντήκοντα ἔτη μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, λέγουσιν ὅτι Κλύμενος ὁ υἱὸς τοῦ Κάρδιος ἀπογόνου τοῦ Ἰδαίου Ἡρακλείου, ἐλθὼν ἐκ Κρήτης, ἐτέλεσε τὴν ἑορτὴν· ὁ δὲ τοῦ Ἀεθλίου υἱὸς Ἐνδυμίων ἀποβαλὼν τῆς ἀρχῆς τὸν Κλύμενον, προσέφερε ταύτην ὡς θραβεῖον εἰς τοὺς δρόμῳ νικήσαντας υἱὸς αὐτοῦ· ὅτι μετὰ μίαν γενεάν ἀπὸ τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἡ ἑορτὴ ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πέλοπος εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός· ὅτι διασκεδασθέντων ἐπ' ὅλην τὴν Πελοπόννησον τῶν υἱῶν τοῦ Πέλοπος, Ἀμφιάων ὁ τοῦ Κρηθῆος υἱὸς καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐτέλεσεν αὐτὴν, καὶ ταῦτον διεδέχθησαν κοινῶς ὁ Πέλαγος καὶ ὁ Νηλεὺς, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ Αὔγέας καὶ τέλος Ἡρακλῆς, ὁ τοῦ Ἀμφιτρώωνος υἱὸς, κυριεύσας τὴν Ἠλίδα. Μετὰ ταῦτα ἀναφέρεται ὡς προϊστάμενος τῶν ἀγῶνων ὁ Ὀξύλος, μετὰ τὸν ὁποῖον διεκόπησαν τὰ Ὀλύμπια μέχρι τῆς ἀνανεώσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου, (Παυσ. ε. 8. §. 1. 2). Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀποδίδουσι τὴν πρώτην σύστασιν τῶν ἀγῶνων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφιτρώωνος Ἡρακλῆα (Ἀπολλοδ. β. 7 §. 2 διὰ δ. 14 πρὸ β. Στράβ. Η. σελ. 355, ἄλλοι δὲ ἀποδίδουσι ταύτην εἰς τὸν Ἀτρεῖα (Vell. Pat. I. 8. Hermann Pol. Ant. §. 23. σημ. 10).

Ὁ Στράβων (Η σελ. 354, 355) ἀπορρίπτει ὅλα τὰ μυθεύματα ταῦτα καὶ λέγει ὅτι ἡ πανηγυρὶς αὕτη συνεστάθη τὸ πρῶτον, μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, ἐνωθέντων μετὰ τῶν Ἠλείων. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποφανθῶμεν ὁποῖον πρέπει νὰ δώσῃ τις πίστην εἰς τὰς περὶ τῆς συστάσεως τῶν Ὀλυμπίων ἀρχαίας παραδόσεις· γίνεται μόνον δῆλον ἐκ τούτων, ὅτι ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ἐτελοῦντο ἐκπαλαί θρησκευτικαὶ τελεταί. Ἐὰν δὲν ἐθεωρεῖτο ἡ Ὀλυμπία πρὸ πολλοῦ ὡς ἱερὸς τόπος, δὲν ἤθελον οἱ τε Πελοποννήσιοι καὶ πάντες οἱ ἄλλοι Ἕλληνας ἀποδίδει τσαχτύτην ἐπιστημότητά εἰς τὴν ἐν αὐτῇ τελοῦμένην ἑορτὴν. Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου βασιλείας τῆς Ἠλείας ἀνανέωσις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων εἶναι ἡ πρώτη ἱστορικὴ περὶ αὐτῶν μαρτυρία. Λέγουσιν ὅτι οὗτος, τῇ συνδρομῇ τοῦ νομοθέτου τῆς Σπάρτης Λυκούργου καὶ τοῦ ἐκ Πίσσης Κλεοσθέ- νους, ἐτελειοποίησε τούτους. Τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Λυκούργου ἦσαν ἐπὶ δίσκου εἰς ἀνάμνησιν γεγραμμένα. Τὸν δίσκον τοῦτον εἶδεν ὁ Παισανίας ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναῷ τῆς Ἥρας (Παυσ. ε. 4. §.

42. Πλουτ. Λυκ. α. 23). Ἐκ τῆς παραδόσεως ταύτης ἐξάγεται, ὡς πικρατρεῖ ὁ Θιρλουώλλ (Thirlwall Hist. of Greece. II σελ. 380) ὅτι ἡ Σπάρτη συνήργησε μετὰ τῶν δύο ἐνδιαφερομένων τὰ μάλιστα τολευτιῶν εἰς τὴν σύστασιν τῶν ἀγῶνων τούτων, καὶ συνετέλεσε πολλὸν, εἰς τὸ νὰ ληφθῇ ἡ συγκατάθεσις τῶν ἄλλων Πελοποννησίων. Ἐξέλιπον δὲ ἕνεκα τῶν ἐκ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων ἐπελθουσῶν ταραχῶν. Ὁ Ἰφίτος ὁμοῦς προσετάχθη παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστήριου νὰ ἀνανεώσῃ τὰ Ὀλύμπια, ὡς ἀλεξιπύριον κατὰ τῶν ἐμφυλίων στάσεων καὶ κατὰ τοῦ τότε τὴν Ἑλλάδα μαστίζοντος λοιμοῦ. Ὄθεν ὁ Ἰφίτος ἐπέισε τοὺς Ἠλείους νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὸν Ἡρακλῆα, τὸν ὁπιῖον ἐθεώρουσαν πρὸ τούτου ὡς ἐχθρὸν αὐτῶν, καὶ ἔκτοτε οἱ ἀγῶνες ἐτελοῦντο τακτικῶς (Παυσ. ἀνωτ.). Εἰς διαφόρους ἐποχὰς θέτουσι τὸν Ἰφίτον οἱ συγγραφεῖς· τινὲς ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ ἀνανέωσις τῶν ἀγῶνων ἐγένε- νεν 884 π. χ. ἄλλοι δὲ, ὡς ὁ Καλλίμαχος 828, π. χ. Clinton Fast. Hell. σελ. 409. 1). Τὸ μεταξὺ ἐκάστης τελετῆς τῆς ἑορτῆς ταύτης τετραετὴς διάστημα ὠνομάζετο Ὀλυμπιάς· ἀπὸ τῆς νίκης δὲ τοῦ Κοροΐβου δρόμῳ, ἤρχησαν νὰ μεταχειρίζωνται ὡς χρονολογικὸν μέτρον τὰς Ὀλυμπιάδας (π. χ. 576. ἴδ. Ὀλυμπιάς· ὑπὸ W Smijh. Diet of ant).

Τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῆς ἀνανεώσεως τῶν ἀγῶνων τούτων ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου ἦτον ἡ σύστασις τῆς Ἐκχειρίας (ἱερὰς ἀνακωχῆς). Ὁ τύπος τῆς προκηρύξεως αὐτῆς ἦτον περιγεγραμμένος κύκλῳ τοῦ ἀνωτέρῳ μνημονοθέντος δίσκου· ἡ κήρυξις ταύτης ἐγένετο ὑπὸ σπονδοφόρου (κήρυκος), πρῶτον εἰς τὴν Ἠλείαν καὶ ἔπειτα εἰς τὰ ἄλλα τῆς Ἑλλάδος μέρη. Αἱ ἐχθροπραξίαι καθ' ὅλον τὸν μῆνα ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες ἔπαυον· τούτο δὲ τὸ διάστημα ἐλέγετο Ἰερομηνία. Ἐνῶ δὲ ἐτελοῦντο τὰ Ὀλύμπια ἡ χώρα πάσα τῆς Ἠλείας ἐθεωρεῖτο ἱερὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσελθῇ εἰς αὐτὴν ἔνοπλος δύναμις· οἱ τοῦτο δὲ τολμῶντες ἐθεωροῦντο ἱεροσυλίας ἐνοχοί. Εἰσβαλόντες ποτὲ οἱ Σπαρτιᾶται εἰς τὴν Ἠλείαν, κατὰ τῆς ἀκροπόλεως Φύρκου καὶ Λεπρέου, ἐν καιρῷ τῶν Ὀλυμπιακῶν σπονδῶν, ὑποχρεώθησαν παρὰ τῶν Ἠλείων, κατὰ τὸν Ὀλυμπιακὸν νόμον, νὰ πληρώσωσι 2000 μνᾶς, ὅπερ ἐστὶ, δύο ἀνὰ πάντα ὀπλίτην (Θουκ. ε. 49). Οἱ Ἠλείοι δι᾽ ἄσχυρίζοντο περιπλέον ὅτι ἡ χώρα αὐτῶν ἦτον ἱερὰ καὶ ἀπαρabiαστος, ὅχι μόνον κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἰερομηνίας, ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν μετὰ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων συνθήκην, διετέλει τοιαύτη πάντοτε, καὶ ἐπομένως οὐδέποτε προσβλητέα ὑπὸ δυνάμεων ἐχθρικών (Στράβ. Η. σελ. 358). Ἀναφέρουσιν ἔτι, ὅτι ἡ πρώτη τῆς χώρας αὐτῶν παραβίασις ἐγένετο ὑπὸ Φαίδωνος τοῦ Ἀργεῖου. Οἱ Ἠλείοι ὁμοῦς αὐτοὶ δὲν ἀπέιχον τῶν ὀπλων, ἐπομένως δὲν ἦτον δυνατόν νὰ παραχωρηθῇ αὐτοῖς προνόμιον τοιαύτον, χωρὶς νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτοὺς ἀμοιβαίως ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ μὴ προσβά- λωσι ποτε τὰς γειτονικὰς χώρας. Οἱ νεώτεροι Ἕλληνας φαίνεται ὅτι δὲν παρεδέχοντο τὰς ἀντιποιήσεις αὐτὰς τῶν Ἠλείων, διότι πολλάκις ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν ἐγένεον μάχαι (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. 2. §. 23 κλ. Ζ. 4. κλ).

Ἡ ἐν Ὀλυμπίᾳ πανηγυρὶς περιορίζετο κατ' ἀρχὰς μόνον εἰς τοὺς Πελοποννησίου, ἀφοῦ δὲ ἡ ἐπιστημότης αὐτῆς κῆξησεν, ἔλαβον μέρος καὶ ἄλλοι Ἕλληνας, μεχριστοῦ κατέστη γενικὴ τοῦ ἔθνους ἑορτὴ. Δὲν συνεχωρεῖτο νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας ὅστις δὲν ἦτον γνήσιος Ἕλληνας. Οἱ ἑσθραῖοι ἠδύναντο νὰ ἦναι δεκτοὶ ὡς θεαταί, οἱ δοῦλοι δὲ οὐδέποτε. Πάντες οἱ εἰς ἀτιμίαν (ὄρα ἀτιμία ἐν ἀρ. 4 τῆς ἐφημερίδος ταύτης) καταδικασμένοι, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐνοχοὶ παραβιάσεως τῶν περὶ τὰ ἱερὰ νόμων, δὲν ἦσαν δεκτοὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας (Δημοσθ. κ. Ἀριστοκρ. σελ. 631. 633) ὅτε τὸ Ἑλληνικὸν φύλλον ἐ-

Επιπέδω δὲ τῶν ἀποικίων εἰς τὴν Ἀσίαν τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἄλλα τῆς

Δὲν ἐπέτρεπετο εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἐρχονται εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην,

Τὰ Ὀλύμπια ἦσαν, ὡς εἴρηται, ἑορτὴ πενταετηρὶς, τοῦτέστι, κατὰ

Ὀλ. ε. 6) ἡ τετάρτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἦτον ἡ 14 τοῦ μηνός, ἦτις

Ἡ ἑορτὴ διετελεῖτο ὑπὸ τὴν ἀμείσον προστασίαν τοῦ Ὀλυμπίου Διός·

Οἱ ἀγῶνες συνίσταντο ἐκ διαφόρων δοκιμασιῶν ἰσχύος καὶ ἀγχι-

(1) Περί τοῦ Διαύλου καὶ τοῦ Δολιχοῦ θέλομεν ἀναφέρει πλεονέκτον

Ὅλοι οἱ ἀγῶνες τῶν παίδων, ὁ δρόμος τῶν ὀπλιτῶν, πῶλον ἄρμασι

Ὁ Πουσαίνιος ἀναφέρει (ε. 9 §. 3) ὅτι μέχρι τῆς 77 Ὀλυμπιάδος

Οἱ ἀγῶνες ἐπερικυβόησαν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἀποικίας εἰς τὴν ἑορτὴν

Οἱ ἀιθένητες Ἐλλαδοδικαὶ ἐδιδάσκοντο δέκα ἐρεξῆς μῆνας πρὸ

ὅλοι αἱ περὶ τῶν ἀγῶνων διατάξεις ὑπὸ τῶν γυμναστών καὶ τῶν ἄλλων

Περὶ Μαργαριτῶν.

Οἱ μαργαρίται παράγονται ἐκ τινος ὄστρακοδέρμου τοῦ γένους

Ἡ ἀξία τῶν μαργαριτῶν εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ μέγεθος, τὴν

Βιβλία.

Από τινος ἤδη χρόνου ἡ οἰκονομία πειραζομένη ἐπιστήμην, ἡ ὀπωδήποτε εἰς τὰ γράμματα ἀσχολούμενοι, ἐπέστησαν σπουδαίαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν γλῶσσαν δύο μεγάλων ἐθνῶν, οὐ μόνον καθ' ἑλπίαν ἀλλὰ καὶ κατὰ διάνοιαν, ἐπίσημον ἐν τῇ οἰκουμένη κράτος κατεσχηκότων, τὴν γλῶσσαν τουτέστι τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν ἀρκιῶν Ἀμερικανῶν· καὶ διὰ τοῦτο πλείστοι οἱ τῶν ἡμετέρων νέων εἰς τὴν ἐκμάθησιν αὐτῆς ἀσχολοῦνται. Ὅτι ἡ γλῶσσα αὕτη κατέστη ἤδη ἀναπόφευκτος καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν σημασίαν τῶν ἐθνῶν τούτων, καὶ διὰ τὰς ἐμπορικὰς πρὸς ἡμᾶς σχέσεις αὐτῶν, ἐστὶν ἀναντιρρήτως. Πρὸς ἐκμάθησιν δὲ πάσης γλώσσης τὸ πρῶτον βοήθημα ὑπάρχει πάντως λεξικὸν αὐτῆς, ὅπερ, ὡς εὐρυθῶς πάνυ εἶπον οἱ συντάκται τοῦ ὑπὸ Γκαρπολά ἐκδοθέντος Γαλλικοῦ λεξικοῦ Κ. Κ. Ραγκκαβῆς, Δεβαδεδῦ καὶ Σιμουράκης ἐν τῷ προλόγῳ αὐτῶν, εἶναι ὡς διώρυξ διοχετεύουσα τὰ δικνοπηκὰ προῖοτα ἀπὸ ἐθνῶν εἰς ἔθνος. Λεξικὸν ἀγγλοελληνικὸν ὑπῆρχε μόνον ἐν τῷ Κυρίου Λάουινδς, ὅπερ, εἰ καὶ ἀτελὲς ὡς πάντα τὰ πρῶτα εἶδους τινὸς ἔργα, ὠρέλησε πολὺ μέχρι τινὸς τοῦ διδασκομένου τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἤδη τοῦ μὲν ὅλως ἐξέλιπε, τοῦ δὲ σπανιωτάτου καὶ δυσπρόριστον γέγονεν, ἐν ᾧ μάλιστα ἡ ἀνάγκη ταιούτου κατέστη ὑπὲρ ἄλλοτε ἤδη ἐπαισθητῆ, ὡς ἀξιοκρίτως κατὰ πολὺ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σπουδαστῶν τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης. Τὴν ἀνάγκην δὲ ταύτην, ἥτις ἐγένετο καὶ εἰς ἐμὴ διατελεῖ ἀνυπέβλητον πρόσκομμα τούτοις, ἔρχεται ἵνα θεραπεύσῃ φιλότιμος καὶ φιλογενὴς ἀνὴρ, ὁ ἐν Σύρῳ Κ. Γ. Πολυμέρης, ἀρξάμενος ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου τῆς ἐκδόσεως ἀγγλοελληνικοῦ λεξικοῦ, συντασσόμενος ἐπὶ τῇ βίβλῳ τῶν δοκιμωτέρων ἀγγλογαλλικῶν ταιούτων, καὶ τῇ βοήθειᾳ διαφόρων ἄλλων πρὸς τὸν σκοπὸν χρησίμων γλωσσῶν κτλ. ὑπ' αὐτοῦ τούτου, βοηθουμένου παρὰ τοῦ Ἑλληνοδιδασκάλου Κ. Κουτσούδη. Τοῦ λεξικοῦ τούτου ἰδόντες τυχαίως σελίδας τινὰς ἤδη ἐκτυπωθείσας καὶ μελετήσαντες αὐτάς, καὶ ἐκ τοῦ μέρους περὶ τοῦ ὅλου κρίνοντες, θεωροῦμεν αὐτὸ ὡς λίαν εὐμέθοδον, περιεκτικὸν, ἀκριβὲς καὶ κατὰ πάντα τελειότερον τοῦ ἐκλελειμένου ἤδη ἀγγλοελληνικοῦ λεξικοῦ τοῦ Κυρίου Λάουινδς. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Κυρίου Πολυμέρη ἐπιμελῶς συντασσόμενον, καὶ ἀδρακίς αὐτοῦ δαπάναις διὰ λαμπροῦ τύπου καὶ ἐπὶ καλῆς ποιότητος χαρτῶν ἐκτυπούμενον, ἐστὶ συντελεσμένον περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχῆς ἔτους. Οὐσιώδη ἑλλειψιν πληρῶν ὁ Κ. Πολυμέρης διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προκειμένου ἔργου, καθίσταται ἄξιός τῆς εὐχαριστίας τοῦ κοινῶ καὶ τῆς ἀγάπης τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἐκπαίδευσιν. Εὐκαίρως δὲ προσθέτομεν ὧδε, ὅτι διὰ τοῦ τυπογραφείου τοῦ φιλοτίμου Κυρίου Πολυμέρη ἐδημοσιεύθησαν πολλὰ ἠθικὰ, διδασκτικὰ καὶ χρησιμὰ βιβλία καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑπάρχει μᾶλλον ἀγαθῆς δόξης κερδοσκοπὸς ἢ κερμάτων, πωλεῖ ταῦτα εἰς εὐθνοτάτας τιμὰς, ὅπως θέλει καὶ τὸ ἐκδιδόμενον ἀγγλοελληνικὸν αὐτοῦ λεξικὸν διατιμήσῃ, ἵνα ἢ πρσιτὴν καὶ τοῖς πνευσατέροις τῶν μαθητῶν, τοῖς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἐκμαθεῖν ἐπιμεμένοις.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Δύο οὐσιωδέστατοι, καὶ τοῖς ἰδιοκτηταῖς καὶ τοῖς ἐμπορευομένοις ἄμλυσιτελέστατοι νόμοι, ὁ μὲν περὶ καταργήσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ εἰσαγομένου σίτου κλιμακωτοῦ τέλους, ὁ δὲ περὶ σταφίδων, εἰσῆλθσαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὰς Βουλὰς παρὰ τοῦ Κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Βασιλέως, τοῦ φιλοστόργου τῶν Ἑλλήνων πάντων πατρός· ἐψηφίσθησαν δὲ παρ' αὐτῶν καὶ κυρωθέντες παρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος ἐδημοσιεύθησαν προσηκόντως. Διὰ τοῦ πρώτου τῶν νόμων τούτων παρέχονται πολλοῦ λόγου ὠφέλειαι καὶ εὐκολίαι εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ δὲ ἄλλων ἀφαιρούνται τὰ πληροῦσθαι τέλη τῆς διαμετακομίσεως, καθιστωμένης οὕτω τῆς Ἑλλάδος κοινῆς ἀποθήκης τῶν σιτηρῶν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς μεσογείου, διὰ τῆς οὐσιώδους ταύτης εὐκολίας. Διὰ τοῦ δευτέρου δὲ ἀφαιρούνται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν σταφίδων ὅλα τὰ ἐξῆρα τῆς στοιβάσεως, τῶν θρελίων, τῶν νυλῶν καὶ αὐτῆς τῆς φορτώσεως αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον· χορηγοῦνται δὲ μικρὰ προθεσμία διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἔγγειου φόρου καὶ τοῦ ἐξαγωγικοῦ τέλους· ἐδόθη καὶ ἀναδρομικὴ ἢ ὀπισθοσπενερὴς ἰσχὺς εἰς τὸν νόμον τοῦτον χάριν τῶν ὑποβληθέντων ἤδη εἰς τὰς ἀντιπροτεράς διατάξεις τοῦ προῦπάρχοντος, ἀποδιδομένου παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν γενομένων καταβολῶν εἰς τὸ δημόσιον τοῖς ἐκτίσασιν ταύτας ἰδιοκτηταῖς καὶ ἐμπόροις. Ὁ νόμος οὗτος διὰ τὸ καταπειθόν, εἰσαχθεὶς εἰς τὰς Βουλὰς, ἐν τῷ δύο ὡρῶν ἐψηφίσθη παμφηρεῖ παρ' ἀμφοτέρων, καὶ κυρωθεὶς ὑπὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος ἐδημοσιεύθη καὶ ἐστάλη εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐθημερόν, χάριν εἰς τὴν ἐγνωσμένην δραστηριότητα τοῦ Κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ παρασκευάσαντος τὰ δέοντα ἔγγραφα δι' ἀπιστεύτου σπουδῆς ἀρμοδίου τμηματάρχου.

— Ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων, σπουδαίου περιοδικῶ ἐν Παρισίῳ κατὰ δεκαπενθήμερον ἐκδιδομένου, ἀναγινώσκουμεν τὴν ἐξῆς παράδοξον περιεκτικὴν ἀρθρον περὶ Ἑλλάδος, δημοσιευθέντος εἰς τὸ τῆς 15 Ἰουλίου τ. ε. φυλλάδιον αὐτῆς· Καθ' ὅσον ἀπορᾷ τὰς ἐν Σαντορῆνῃ ἐγκαταστημένους Ἀδελφὰς (τοῦ Ἑλέου) δύνανται ποτε οἱ

Ἕλληνες νὰ παραγνωρίσωσι τὰς τοσοῦτον μεγάλας ἐκδουλεύσεις αἱ αὐταὶ ἀποδίδουσιν αὐτοῖς μετὰ τοσαύτης ἀφιλοκερδείας; Τίς ἤθελε λοιπὸν ἀναλάβει τὴν ἀνατροπὴν τῶν κορασίων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, αἱ δὲν ὑπῆρχον αἱ ἀδελφαὶ ἀναπληροῦσαι τὴν ἀφροντησίαν αὐτῆς ταύτης τῆς Ἑλλάδος; Εἶναι βέβαιον ὅτι, ἐὰν ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἐπεδίωκεν εἰς τοῦτο τὸν ἀκρωτηριασμὸν τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας, ἠδύνατο αὐτὸ εἶναι ἰσχυρὸν καὶ ἀσφαλὲς ὄργανον. Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει παράδειγμα νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν σχολείων τούτων τὴν καθολικὴν πρεσβευὸν πῖστιν κοράσιον ὀρθόδοξον εἰς αὐτὰ εἰσελθόν.

Τῆς σημειώσεως ταύτης, πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἄμα πρῆβειν ἐχούσης, τὴν ἀνάλυσιν καὶ τὴν δέουσαν ἀπάντησιν ἀρῶντες εἰς τὰς πολιτικὰς ἐφημερίδας, ὧν τὴν ἐξυμνῶμεν ἀποροῦμεν πῶς διέφυγε, περιοριζόμεθα εἰς τὸ περὶ ἐκπαίδευσιν μέρους. Λυπούμεθα καιρίως ὅτι οἱ συντάκται τῆς Ἐπιθεωρήσεως ὑπέπεσαν εἰς μέγιστον λάθος καὶ ἔλασιν ἀπάτην, πιστεύσαντες εἰς τὰς ἐκ δολίου σκοποῦ μεταβιβάσεως αὐτοῖς πληροφορίας, ὅτι εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου τὸ μόνον διδασκτικὸν κατάστημα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων εἶναι τὸ τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέου ἐν Σαντορῆνῃ, καὶ ὅτι τοῦτο ἀναπληροῖ τὴν ἀφροντησίαν τῆς Ἑλλάδος αὐτῆς. Ἡ ἀπάτη αὕτη τῶν συντακτῶν τοῦ ἀξιολόγου τούτου περιοδικῶ ἐξελέγχεται ἐκ τῆς ὑπάρξεως 17 σχολείων, διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ἰδίως τῶν κορασίων μόνον εἰς τὸν νομὸν τῶν Κυκλάδων νήσων, συντηρουμένων ὑπὸ τῆς ἑλλ. Κυβερνήσεως καὶ τῶν κατοίκων, εἰς ἅτινα φρενῶσι ὑπὲρ τὰ 1500 κοράσια, εἰς δὲ τὰ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέου οὐδεὶς σχεδὸν ὀρθόδοξος θυγάτριον φρενῶσι, ὅθεν οὐδ' εὐκαιρία ἔτυχε, οὐδὲ ἀπορροὴ πρὸς προσηλυτισμὸν ἐδόθη, καὶ ἦτον περιττὴ ἢ εἰς τοῦτο κλύχσις τοῦ ἀρθρογράφου τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο Κόσμων περὶ τῆς ἀνεξίτηρτικείας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέου. Οὐδὲν παράδειγμα προσηλυτισμοῦ Ἕλληνας ἐράνη οὐδὲ φανήσεται, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦ καὶ ἡ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέου διὰ τῆς καὶ διαγωγῆς πρὸς τὴν θρησκείαν ἡμῶν, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου ἐτεροδιδασκάλου. Ὁ Ἕλληνας διαιτητῆς τὴν ἐκταῦ ὀρθόδοξον ἄσπιλον καὶ ἀμώμητον ἐπὶ τῶν 400 καὶ δεσπῆς αὐτοῦ δουλείας χρόνων, ἀπέναντι τυραννίας ἀτρότου καὶ ἐπιβουλῶν παντοίων, καὶ προτιμήσας τὰς ἀλύτους μᾶλλον ἢ τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, ὅσα ἡ θρησκευτικὴ ἐτεροφροσύνη τῷ ὑπέσχετο, οὐδὲ ὅπως φοβεῖται ἤδη ἐλεύθερος καὶ εὐνομούμενος· τα σχολεῖα τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέου ὅσον εὐθῆτα, εἰς τοῦτο καὶ ἂν θεωρῶνται ὑπὸ τῆς Ἐπιθεωρήσεως, ὡς οὐδὲ κανενὸς ἄλλου, τὰς εἰς ἀποπλάνησιν ἀποπειράς καὶ μέσα, ἐὰν ὅλως τοιαῦτα γίνωνται.

— Τὸ Ῥωσοτουρκικὸν ζήτημα τελιοῦται ἐν εἰρήνῃ, συγκαταβάσιμος τοῦ Ἀυτοκράτορος Νικολάου εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ προταθέντος ὑπὸ τοῦ ἐν Βιέννῃ συμβουλίου τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μεγάλων δυνάμεων συμβιβασμοῦ, ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ παραδεχθῇ καὶ ἡ Ἑψηλὴ Πύλη αὐτὸν ἀμετάβλητον καὶ ἀτροποποίητον ἀμέσως· ἡ διάθεσις ταύτης εἶναι ἐτι ἀγνωστος. Μεσολαβοῦσα Δύναμις εἶναι ἡ Αὐστρία.

— Ὁ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἐπισυμβᾶς σεισμὸς τὴν 6 Ἰσταμένου περὶ τὴν 11 π. μ. ὡραν συνέβη σφοδρότερος εἰς Θήβας καὶ ἐπήνεγκε καταστροφὴν σχεδὸν τελείαν τῆς πόλεως καὶ τοῦ προσατείου αὐτῆς, καὶ θάνατον εἰς 15 ἢ 16 δυστυχεῖς ὑπὸ τὰ ἐρείπια καταπλακωθέντας. Ἡ φιλανθρωπία θέλει βεβαίως ἔλθῃ ἐν τάχει εἰς βοήθειαν τῶν παθόντων.

— Ἡ δημοσίευσίς τοῦ κατωτέρω ἐπισήμου ἔγγραφου, καὶ ἡ ὁμόφωνος πρὸς τοῦτο μαρτυρία τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῆς περὶ τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἑλλ. σχολείου Κέως, καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν ἡμῶν σύστασιν καὶ ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ Κ. Ἀναζηροπούλου ἑλληνοδιδασκάλου.

Ἄρθ. 148. ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Δ. 120 Ὁ Δῆμαρχος Κέως

Πρὸς τὸν Β. Διδάσκαλον τοῦ ἑλλ. Σχολείου Κ. Σ. Ἀναζηροπούλου.

Ὁρεῖλοντες νὰ εἴμεθα πιστοὶ διερμηνεῖς τῶν αἰσθημάτων τοῦ ὀποίου προϊστάμεθα Δήμου, ὀρωμεθα ἀπὸ αἰσθημα εὐθυδικίας νὰ Σᾶς ἐκφράσωμεν τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν μας διὰ τὴν ὁποῖαν εἰδείξατε πρόδον εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν διδασκθέντας μαθητὰς τῆς διευθυνομένης ὑφ' ἡμῶν Β. Τάξεως τοῦ ἐνταῦθα ἑλλ. Σχολείου, καθὰ ἀπέδειξαν καὶ αὐταὶ αἱ ἀποπερατωθεῖσαι ἐξετάσεις τοῦ ἤδη ἀποληξάντος σχολιακοῦ ἔτους, ἀπόβροια τοῦ διακοῦς ζήλου Σας.

Ἀπονέμοντες δὲ διὰ τῆς παρουσίας μας τὴν εὐγνωμοσύνην μας, διευθυνομένῃ ἐσωκλείστως ἔγγραφα βραβεῖα εὐαρέσκειας, διὰ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τοὺς παρὰ πόδας συμειομένους καὶ ἀριστεύσαντας μαθητὰς Σας, διαβεβαίουτες ἡμᾶς ὅτι ἐπιφυλαττόμεθα εἰς τὰς ἐπομένους ἐξετάσεις νὰ βραβεύσωμεν αὐτοὺς ἀνεκκόντως.

Ἐν Κέῳ τὴν 1 Ἰουλίου 1853.

Ὁ Δῆμαρχος Β. Ἰωσήφ.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅδος Ἀθηνῶν ἀριθ. 274).